

Arrest

nr. 108 888 van 2 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S. M., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 27/04/1980 in Samangan stad in de gelijknamige provincie, waar u ook steeds gewoond heeft tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U kwam samen met uw kinderen aan in België op 15 juni 2011 en u vroeg diezelfde dag asiel aan. Bij uw eerste asielaanvraag verklaarde u het volgende:

U, S. M., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn. U werd geboren op 13 saur 1359 (3 mei 1980) in Samangan stad in de gelijknamige provincie, waar u ook woonde tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U huwde daar ongeveer 13-14 jaar geleden met A. R. S.. Jullie kregen samen 7 kinderen: 4 dochters (M., K., K. en M.) en 3 zonen (S., M. en E.), die, buiten de jongste E. die hier na uw aankomst in België werd geboren, allemaal geboren zijn in Samangan. Uw

echtgenoot werd ontvoerd begin december 2010 en u hebt sindsdien niets meer van hem vernomen. U bent samen met uw kinderen naar België gevlucht.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met A. R., de stiefbroer van uw echtgenoot, die na de ontvoering van uw man met zijn gezin bij u kwam inwonen.

Op 1 qaus 1389 (22 november 2011) werd uw echtgenoot, die voordien werkzaam was als kinderarts in het Aybak ziekenhuis in Samangan stad, overgeplaatst naar een ziekenhuis in de provincie Khost. 10 dagen later begon hij daar effectief te werken in het ziekenhuis. U belde hem diezelfde dag nog in de voormiddag, nadien kon u hem niet meer bereiken. Via de echtgenote van een collega van uw man, dokter Obaid, kwam u enkele dagen later te weten dat dokter Obaid en uw echtgenoot ontvoerd waren door de taliban. 2 dagen nadat u dit nieuws te horen kreeg, kwam uw schoonbroer A. R., de halfbroer van uw man, samen met zijn vrouw en kinderen bij u inwonen. U zei dat het niet hoefde, maar het gebeurde toch. A. R. was een gokverslaafde en bracht geregeld vrienden mee naar huis met wie hij de hele nacht door gokte, lawaai maakte en ruziede. U vroeg hem meerdere keren weg te gaan en jullie met rust te laten, maar hij had daar geen oor naar. Hij vroeg u geregeld om geld en dwong u de eigendomsdocumenten van de boomgaard van uw man af te geven, waarna hij deze gronden verkocht om zijn gokschulden te kunnen aflossen. Ongeveer 4 maanden nadat A. R. en zijn gezin bij u introkken, vroeg hij u op een avond te koken voor hem en een aantal commandanten die hij had uitgenodigd. Hij maakte opnieuw gokschulden die avond, die hij zou aflossen door uw oudste dochter uit te huwelijken aan één van de commandanten. Hij zette u bovendien ook onder druk met hem te huwen in de toekomst. Uit vrees voor uw veiligheid en die van uw kinderen besloot u te vluchten. U nam contact op met uw nicht Z. en haar echtgenoot E. en vroeg hen om hulp om Afghanistan te verlaten. Na een kort verblijf bij uw oom in Kabul, regelde E. een smokkelaar voor u en vertrok u samen met uw kinderen met het vliegtuig via Dubai naar Europa.

Jullie ontvluchtten Afghanistan op 15 juni 2011. Jullie kwamen aan in België op 16 juni 2011 en vroegen diezelfde dag asiel aan.

Op 27 maart 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De beslissing van het CGVS werd bevestigd door de RVV in het arrest 84801 van 17 juli 2012.

U verliet vervolgens het grondgebied niet en diende een tweede asielaanvraag in op 31 juli 2012. Op 6 augustus 2012 werd echter door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beslist deze aanvraag niet in overweging te nemen. Op 28 september 2012 diende u een derde asielaanvraag in. In het kader van uw derde asielaanvraag volhardt u in dezelfde asielmotieven die eerder geen aanleiding gaven tot de toekenning van de Vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en die als ongeloofwaardig worden beschouwd. Na uw eerste asielaanvraag verkreeg u terug contact met Afghanistan en vernam u via E., de schoonzoon van uw oom langs moeders zijde, dat er een opsporingsbericht over u in de krant was geplaatst door A. R. en dat er een fatwa over u was uitgeschreven door de dorpsouderen omdat u gevlucht was met uw kinderen. Als bestraffing voor wat u gedaan had zou u gestenigd worden bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 3-6).

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u voor uw veiligheid en die van uw kinderen: u vreest vervolgd en gestenigd te worden binnen de context van de voorgenoemde situatie.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u bij uw eerste asielaanvraag geen documenten voor.

Bij uw tweede en derde asielaanvraag legt u volgende bijkomende documenten neer: uw paspoort en die van uw twee oudste dochters K. en M. een brief/fatwa van de ouderen van uw dorp, een brief van het ziekenhuis in Samangan waar uw echtgenoot zou gewerkt hebben, een brief als ook de reisdocumenten van Hamza Granek, die u de documenten vanuit Nederland bezorgde, een kopie van het diploma van uw echtgenoot, een krantje met een artikel over de verdwijning van uw echtgenoot en een opsporingsbericht over u, medische getuigschriften van België en de envelop en documenten van de verzending van de documenten vanuit Afghanistan.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde is dat u geen nieuwe elementen naar voren brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS reeds op 27 maart 2012 een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van uw asielrelaas was ondermijnd en er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. De RVV heeft deze beslissing bevestigd op 17 juli 2012.

Het CGVS kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Hierbij moet worden opgemerkt dat u in uw huidige asielaanvraag volledig verder bouwt op uw initieel asielaanvraag, waar u aan vasthoudt, en dat door het CGVS als ongeloofwaardig werd bevonden. Hierdoor kan de geloofwaardigheid van uw huidige verklaringen sterk in twijfel getrokken worden.

U verklaart letterlijk tijdens het gehoor op het CGVS dat u nog steeds dezelfde problemen heeft als voordien in Afghanistan en dat er niets gewijzigd is aan uw situatie (CGVS, p. 10). U legt bij uw tweede en derde asielaanvraag louter enkele nieuwe documenten voor. Deze nieuwe documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen echter niet wijzigen. In verband met deze documenten dient te worden opgemerkt dat deze enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een geloofwaardig en coherent asielaanvraag, wat hier bij u niet het geval is. Alle nieuwe documenten die u voorlegt hebben immers betrekking op de problemen die u reeds uitgebreid uiteenzette tijdens uw eerste asielaanvraag en dewelke door het CGVS als ongeloofwaardig werden beoordeeld. Uit de dateringen op de documenten en uit uw verklaringen (CGVS p. 3-9) blijkt bovendien dat deze documenten allemaal zijn opgesteld na uw eerste asielaanvraag en weigeringsbeslissing, wat deze documenten bijgevolg een gesolliciteerd karakter verschaft.

In verband met deze nieuwe documenten die u voorlegt kunnen verder nog aanvullende bemerkingen gemaakt worden.

Een eerste bemerking hierbij heeft betrekking op uw verklaringen over de wijze waarop u deze documenten verkregen heeft. Tijdens het eerste interview op het CGVS verklaarde u immers sinds uw vertrek uit Afghanistan met niemand daar nog contact te hebben gehad, u zou uw telefoon 'ergens' verloren hebben, maar u herinnerde zich niet precies waar en hoe (CGVS, gehoor eerste asielaanvraag, p. 16-17). Na uw eerste asielaanvraag zou u dan plots wel weer contact hebben kunnen krijgen met Afghanistan om zo de documenten op te vragen die u nodig had ter ondersteuning van uw identiteit en het verhaal dat u vertelt. U verklaart een keer naar Antwerpen te zijn gegaan, dat uw kinderen weenden en dat u hen toesprak in het Pashtou. Er zou dan een vrouw naar u toegekomen zijn en zij zou u gevraagd hebben of u Afghaanse was. Haar naam was Sharifa en via haar zou u terug contact hebben verkregen met Afghanistan. Haar zoon woonde in Kabul en een vriend van haar zoon woonde in Mazar-e Sharif en die vriend zou een vriend zijn geweest van A. R., de stiefbroer van uw echtgenoot, wie u vreest bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 7). Op deze manier zou u dan contact hebben kunnen maken met E., de schoonzoon van uw oom langs moeders zijde, voor het versturen van de nodige documenten (CGVS, p. 6). Hier komt het om te beginnen al vreemd en weinig logisch over dat u op deze 'toevallige' manier terug contact zou hebben kunnen opnemen met Afghanistan en dan nog wel via een vriend van A. R., de man die u vreest bij terugkeer en die een opsporingsbericht over u in de krant zou hebben laten plaatsen (CGVS, p. 5-6). Bovendien is dit allemaal wel bijzonder snel kunnen gebeuren want u diende reeds een tweede asielaanvraag in op 31 juli 2012, terwijl uw beroep slechts werd afgewezen op 17 juli 2012. Op minder dan 2 weken tijd zou u dus Sharifa ontmoet hebben, contact hebben gemaakt met E. in Afghanistan en de documenten van hem hebben verkregen. Verder blijft u ook zeer vaag over deze ontmoeting met Sharifa. U weet niet meer wanneer u haar ontmoet heeft, u heeft geen idee hoelang u op dat moment al in België was, u kan het zelfs niet grosso modo situeren ten opzichte van uw eerste asielaanvraag en interview op het CGVS (CGVS, p. 7). Het feit dat u deze ontmoeting, die naar alle waarschijnlijkheid toch een indruk op u heeft nagelaten aangezien u hierna opnieuw contact heeft kunnen opnemen met Afghanistan, helemaal niet kan plaatsen of zelfs niet kan situeren ten opzichte van andere gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan in België, doet zeer ernstige twijfels reizen over de geloofwaardigheid van wat u hier vertelt.

Uw paspoort en die van uw twee oudste dochters kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Zij bevestigen immers louter jullie Afghaanse identiteit, dewelke hier niet betwist wordt.

De documenten die u voorlegt over het werk van uw echtgenoot als dokter kunnen evenmin overtuigen. Het diploma van uw echtgenoot is immers louter een kopie en u bewijst hiermee op geen enkele wijze dat de man voor wie dit diploma werd uitgeschreven uw echtgenoot is. U legt immers geen foto van jullie beide voor, noch een huwelijkscertificaat of dergelijke, wat uw connectie met hem zou kunnen aantonen. De man op de pasfoto, aan wie dit diploma toebehoort, kan dus eender wie zijn. Bovendien weet u verder helemaal niets over deze studies van uw echtgenoot. U heeft geen idee waar hij dit diploma heeft verkregen, noch waar hij zijn studies zou volbracht hebben (CGVS, p. 8). Daarnaast legt u dan een document voor dat zou zijn opgesteld door het ziekenhuis in Samangan waar uw man 4 jaar zou gewerkt hebben. In verband met dit document kan de opmerking worden gemaakt dat het een louter gesolliciteerd karakter heeft aangezien het werd opgesteld op 25 juli 2012, na uw eerste asielaanvraag en na de daaropvolgende weigeringsbeslissing (zie vertaling document in administratief dossier).

Hetzelfde geldt voor de brief/fatwa die u voorlegt, die zou zijn opgesteld door de ouderen van uw dorp. Ook deze werd opgesteld en ondertekend nadat u uw weigeringsbeslissing had verkregen bij uw eerste asielaanvraag, namelijk op 3 augustus 2012 (zie vertaling brief in administratief dossier). Bovendien heeft u helemaal geen idee door wie de brief werd opgesteld en ondertekend. Er staan heel wat namen, handtekeningen en stempels onderaan de brief, maar u heeft geen idee wie deze mensen concreet zijn en u kan niets over hen vertellen (CGVS, p. 4). Het enige wat u weet is dat zij de ouderen zijn. U kent niemand van hen bij naam en u kan zelfs niet zeggen wie van hen het dorps hoofd is (CGVS, p. 4). Dergelijke vage verklaringen over een document dat specifiek over u zou opgesteld zijn, stellen opnieuw ernstige vragen bij uw geloofwaardigheid. Bovenvermelde documenten kunnen bijgevolg niet als geldige bewijsstukken in aanmerking genomen worden.

Verder legt u dan een brief voor opgesteld door een zekere Hamza Granek in het Nederlands. Deze persoon zou een vriend zijn van E. en hij zou de documenten voor u gaan halen zijn in Afghanistan en ze u dan vanuit Nederland hebben opgestuurd (CGVS, p. 6-7). U legt hierbij ook nog een kopie voor van zijn reisdocumenten en vliegtickets van Dusseldorf naar Kabul. Deze documenten hebben echter op geen enkele wijze betrekking op het verhaal dat u vertelt en worden dan ook verder niet in acht genomen bij de beoordeling van uw asielmotieven.

Tot slot is er dan het krantje dat u voorlegt, waarin een artikel zou zijn verschenen over de ontvoering van uw echtgenoot, samen met nog een andere dokter en waarin ook een opsporingsbericht over u zou zijn geplaatst op de voorpagina. Hierbij kan ten eerste opgemerkt worden dat u zelf zeer weinig specifieke duiding kan geven bij beide artikels en het krantje waarin ze zouden verschenen zijn. U verklaart niet te weten wat er in staat want u kan niet lezen (CGVS, p. 5) en u kan de uitgave van de krant ook helemaal niet dateren of ongeveer situeren (CGVS, p. 5). Ook over het artikel over de ontvoering van uw echtgenoot kan u weinig concrete informatie geven. U weet niet echt wat er in staat, maar E. zou u verteld hebben dat het over uw man gaat en dat hij ontvoerd werd door de taliban (CGVS, p. 6). Hier komt het toch enigszinds vreemd en weinig logisch over dat u niet naar meer details en meer precieze duiding zou hebben gevraagd aan E. over deze beide artikels, aangezien ze over u persoonlijk en over de verdwijning van uw echtgenoot gaan. Verder kunnen er, op basis van verder onderzoek van dit krantje door CEDOCA (zie antwoorddocument CEDOCA en vertalingen artikels in administratief dossier), nog enkele markante opmerkingen gemaakt worden die de authenticiteit en geloofwaardigheid van de publicatie van deze artikels sterk in twijfel trekken. Het gaat hier namelijk om een uitgave van het krantje Kohistan, een sociaal/cultureel/literair blad met als adres de culturele associatie van de Jeugd van het district Marmol in de provincie Balkh. Lectuur van het krantje toont aan dat de teneur van de gepubliceerde artikelen vooral cultureel en educatief is en veel over jeugd en onderwijs verhaalt. Daarnaast bevat het krantje ook de publicatie van verscheidene gedichten. Het gaat hier dus om een blad met een cultureel-educatieve missie en geen gewoon nieuwsmedium. De publicatie van twee bovengenoemde artikels over een ontvoering en een opsporingsbericht komt binnen de algemene context van dit blad dan ook enigszinds bevreemdend over. De teneur van beide artikels is duidelijk helemaal niet conform de redactionele lijn van dit krantje dat zich voornamelijk toelegt op culturele en educatieve zaken. Bovendien kan hierbij ook nog opgemerkt worden dat Kohistan een lokaal krantje is, gestationeerd in het district Marmol in de provincie Balkh, en dat het dan ook merkwaardig lijkt dat hierin verslag zou uitgebracht worden over gebeurtenissen in andere provincies. Samangan is weliswaar een buurprovincie, maar Khost ligt toch wel zeer veraf, tegen de grens met Pakistan. En tot slot kan hierbij ook nog worden opgemerkt dat het enigszinds merkwaardig over komt dat deze beide artikels in één uitgave zijn verschenen, terwijl het hier gaat om gebeurtenissen waartussen er sprake is van een tijdsspanne van meer dan een half jaar. Samenvattend kan dus gesteld worden dat de authenticiteit en de waarachtigheid van beide artikels in dit krantje Kohistan ernstig in twijfel kan getrokken worden.

Hieraan dient eveneens te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Wat betreft de Belgische medische attesten die u voorlegt moet worden gesteld dat deze op zich geen sluitend bewijs zijn voor de feiten en/of omstandigheden die aan de basis zouden liggen van de erin vermelde problemen, meer bepaald angst en slapeloosheid. De arts doet immers vaststelling betreffende de fysieke (of mentale gezondheidstoestand) van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de medische problemen, hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die er aan de basis van liggen.

Tot slot dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming (gezien de ongelooftwaardigheid van uw asielaanspraak kon immers geen link met de criteria voor internationale bescherming vastgesteld worden). U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uit boven gestelde argumentatie dient te worden besloten dat u geen elementen aanbrengt die een ander licht zouden werpen op de eerdere beoordeling van uw asielmotieven. U heeft met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging of reële kans op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. De eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS blijft bijgevolg behouden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Samangan te worden beoordeeld. Hierbij werd in voorgaande weigeringsbeslissing wel reeds opgemerkt dat u uw recente herkomst uit deze regio in Afghanistan maar net voldoende aannemelijk maakt en eerder de indruk geeft hier al een hele tijd geleden vertrokken te zijn.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen de provincie Samangan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat Samangan een zeer rustige provincie is. Er gebeuren amper incidenten. Geenszins kan besloten worden dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Samangan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Samangan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A van de Vluchtelingenconventie, van artikel 1 (2) bij het Protocol bij die conventie en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de beslissing te willen vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een bundel met stukken: twee internetartikelen betreffende aanslagen in de provincie Samangan, twee fotokopijen van een krant en een arrest van de Raad.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

De eerste asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 84.801 van 17 juli 2012. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde bij arrest nr. 84.801 van 17 juli 2012, dat kracht van gewijsde geniet, de ongeloofwaardigheid vast van verzoeksters asielaanvraag omdat haar verklaringen behept waren met tegenstrijdigheden en opmerkelijke vaagheden. In het arrest werd gemotiveerd als volgt:

“Verder heeft de commissaris-generaal ook terecht opgemerkt dat verzoekster vaag bleef over het werk van haar man, over waar haar man in Khost verbleef en over de ontvoering van haar man. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat het in Afghanistan niet gebruikelijk is dat mannen thuis over de gebeurtenissen buiten het huis praten. Het is echter weinig aannemelijk dat verzoeksters man nooit iets over zijn werk zou hebben verteld en niet eens zou hebben gezegd waar of bij wie hij in Khost zou verblijven. Verzoekster stelt ook dat zij ongeïnteresseerd en weinig doorleefd overkwam toen ze het over de ontvoering van haar man had, omdat ze zwaar getraumatiseerd is. Zij toont dit echter niet aan. Het is ook merkwaardig dat verzoekster op de vraag of zij na de ontvoering van haar man verder nog iets van de taliban vernam, stelt dat zij daar helemaal geen idee van heeft (gehoorverslag, 27). Verzoekster geeft ook geen aannemelijke reden voor het feit dat zij nooit bij de politie aangifte heeft gedaan van de ontvoering van haar man. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat de Afghaanse

politie bij ontvoeringen door de taliban niets kan betekenen, maar zij toont dit niet aan. Zij heeft dit ook nooit eerder als reden vermeld waarom zij geen hulp zocht bij de politie. De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoekster weinig concrete verklaringen aflegde over de problemen met de stiefbroer van haar man. Zo is het opmerkelijk dat verzoekster stelt dat zij niets over zijn vrienden weet, maar wel weet dat het commandanten waren. Zo is het ook opmerkelijk dat zij wel weet dat ze ruzieden maar niet weet waarover de ruzies gingen. Verzoekster is ook niet in staat om de gebeurtenissen in de tijd te plaatsen. Zij wijt dit in haar verzoekschrift aan haar psychologische toestand maar bewijst opnieuw niet dat zij psychologische problemen heeft. De documenten die verzoekster ter terechtzitting heeft neergelegd, veranderen niets aan deze vaststellingen. Bovendien is het merkwaardig dat zij haar taskara neerlegt, aangezien zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de smokkelaar haar taskara had afgenomen (verklaring DVZ, vraag 21). Ook verzoeksters verhaal dat een vrouw die zij in België heeft leren kennen deze documenten via via heeft verkregen terwijl verzoekster zelf geen contacten meer heeft in Afghanistan is weinig aannemelijk. Het diploma van haar echtgenoot toont aan dat 'Abdul Rashid' in 1996 het diploma van geneesheer heeft bekomen maar toont in het geheel niet aan dat voornoemde als kinderarts werkte in een ziekenhuis in Samangan noch dat hij werd overgeplaatst naar Khost waar hij vervolgens werd ontvoerd."

Naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag volhardt verzoekster in haar reeds ongeloofwaardig bevonden relaas van haar eerste aanvraag en legde zij ter staving daarvan nieuwe documenten neer.

Deze documenten betreffen verzoeksters paspoort en die van haar twee oudste dochters K. en M., een brief/fatwa van de ouderen van het dorp, een brief van het ziekenhuis in Samangan waar verzoeksters echtgenoot zou gewerkt hebben, een brief alsook de reisdocumenten van Hamza Granek, die haar de documenten vanuit Nederland bezorgde, een kopie van het diploma van haar echtgenoot, een krantje met een artikel over de verdwijning van haar echtgenoot en een opsporingsbericht over verzoekster, medische getuigschriften van België en de envelop en documenten van de verzending van de documenten vanuit Afghanistan.

De paspoorten van verzoekster alsook die van haar dochters tonen hun identiteit en nationaliteit aan, gegevens die hier niet worden betwist; de brief van de dorpsoudsten alsook de brief van het ziekenhuis waar verzoekster echtgenoot zou hebben gewerkt zijn beiden opgesteld nadat verzoeksters eerste asielaanvraag werd afgewezen waardoor zij een gesolliciteerd karakter vertonen; hoe dan ook blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is omdat deze via corruptie gemakkelijk kunnen verkregen worden. Zo blijken veel Afghaanse documenten ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden zodat zij slechts een beperkte bewijswaarde hebben bij het ondersteunen van het asielrelaas; dit geldt eveneens voor het opsporingsbericht dat door verzoekster werd neergelegd dat om dezelfde reden weinig bewijswaarde heeft; het diploma van verzoeksters echtgenoot toont aan dat 'Abdul Rashid' in 1996 het diploma van geneesheer heeft bekomen maar toont in het geheel niet aan dat voornoemde als kinderarts werkte in een ziekenhuis in Samangan noch dat hij werd overgeplaatst naar Khost waar hij vervolgens werd ontvoerd; de brief alsook de reisdocumenten van Hamza Granek samen met de medische getuigschriften van België en de envelop en documenten van de verzending van de documenten vanuit Afghanistan brengen niets wezenlijks bij aan het asielrelaas; de krantenuittreksels hebben geen bewijswaarde aangezien een krantenartikel in een originele krant een bewijs is dat een artikel gepubliceerd is maar geen bewijs van de erin vermelde feiten. Een krantenartikel is immers geen officieel document en bijgevolg niet voldoende om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. zijn evenmin in staat om de geloofwaardigheid van het relaas te herstellen

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze door plausibele en geloofwaardige verklaringen worden vergezeld. Een lezing van bovenvermeld arrest maakt duidelijk dat *in casu* van geloofwaardige verklaringen geen sprake is.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van dien aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 84 801 van 17 juli 2012 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegd. De derde asielaanvraag van verzoekster bevat verder geen nieuwe elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging die zich zou hebben gemanifesteerd na het wijzen vellen van voormeld arrest, en onafhankelijk van het daarin ongeloofwaardige bevonden relaas.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de vluchtelingenstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoekster evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus onder artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat de provincie Samangan een heel rustige provincie is waar amper incidenten gebeuren zodat geenszins kan gesteld worden dat er op heden in de provincie Samangan een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld. Uit een recente analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Samangan, zoals deze wordt weergegeven in de informatie die aan deze verweernota wordt gevoegd (SRB, *Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan: regionale analyse* van 21 maart 2013), blijkt niet dat de situatie dermate geëvolueerd is dat er op heden wel sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Integendeel, de provincie Samangan wordt beschouwd als de veiligste provincie van de hele noordelijke regio waar zich slechts een gering aantal aan het conflict gerelateerde incidenten voordoen. Bijgevolg kan op heden nog steeds gesteld worden dat er voor burgers in de provincie Samangan geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De twee door verzoekster bijgebrachte artikels – waarvan er één melding maakt van een incident dat eveneens wordt weergegeven in de analyse van de veiligheidssituatie in de provincie – zijn niet van die aard om de gedetailleerde analyse van de veiligheidssituatie die gebaseerd is op een veelheid van objectieve bronnen te ondergraven.

Waar verzoekster nog stelt dat er geen rekening werd gehouden met de opmerking van haar raadsman tijdens het gehoor dat zij het bijzonder moeilijk zal hebben in haar hoedanigheid van moeder van 7 kinderen met ernstige gezondheidsproblemen, merkt de Raad op dat, indien verzoekster haar hoedanigheid van alleenstaande moeder insinueert, er geen geloof kan gehecht worden aan haar bewering een alleenstaande vrouw te zijn gezien er geen geloof kan gehecht worden aan de verdwijning van haar echtgenoot. In zoverre verzoekster zich beroept op haar gezondheidsproblemen, kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat verzoekster voor de beoordeling van haar medische problemen zich dient te beroepen op de hiertoe geëigende procedure; meer bepaald kan zij hiertoe een aanvraag van machtiging tot het verblijf richten op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bij de bevoegde staatssecretaris.

Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER